

Arrest

nr. 114 238 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KÜHN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine en u zou uw hele leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben.

Nadat u een tijdje politieke wetenschappen had gestudeerd op de universiteit van Mustanseriya, startte u in februari 2008 uw militaire loopbaan met uw officiersopleiding aan de militaire academie. Deze opleiding sloot u af in januari 2009. U kreeg vervolgens een plaats toegewezen bij de Istikhbarat of inlichtingendienst van de Iraqi Special Operations Forces (ISOF).

Van januari 2009 tot juni 2009 liep u stage bij de Istikhbarat op de basis bij de luchthaven van Bagdad. In de maand juni 2009 volgde u nog een opleiding voor de Special Operations Forces. Vervolgens werd u van 1 juli 2009 tot eind 2011 één van de zes ondervragers van het detentiecentrum "AIK", dat een zestigtal gevangenen kon huisvesten en onder Amerikaans toezicht stond. Naast de zes ondervragers zou deze dienst nog uit een zestal andere personen hebben bestaan: twee personen bij de dienst 'operaties' en vier personen bij de afdeling 'bronnen'. Tijdens uw loopbaan als ondervrager in dit detentiecentrum volgde u van eind oktober 2010 tot begin januari 2011 een opleiding als ondervrager in Camp Cropper, eveneens in de buurt van de luchthaven.

In 2009 kwamen mannen van het Mehdi-leger (JAM) u zoeken in uw ouderlijke woning in Bagdad. U besloot dan maar om de daaropvolgende zeven maanden geen verlof meer op te nemen en niet meer naar huis terug te keren. In de periode die daarop volgde, kwamen ze nog twee keer op zoek naar u in de wijk. Nadien werd de situatie opnieuw kalmer. U kreeg via uw werk een vergunning om ook in het dagelijkse leven een wapen te dragen en bracht uw verloven sindsdien opnieuw thuis door.

Omstreeks eind 2011 – begin 2012 vroeg en verkreeg u uw overplaatsing van de Istikhbarat naar de fawdj Salahedin, eveneens bij de Iraqi Special Operations Forces en gestationeerd op de basis Speicher van Tikrit. U kwam er aan het hoofd te staan van één van de vier eenheden van de fawdj en had zodoende leiding over een vijfenzeventigtal soldaten. Met uw eenheid voerde u opdrachten uit, zoals bijvoorbeeld de arrestatie van terreurverdachten. Nadien werden de verdachten doorgestuurd naar uw vroegere werkplek in Bagdad.

Op 15 juli 2013 werd u op de hoogte gebracht van een telegram waarin stond dat u geviséerd werd door een groepering die banden heeft met Iran. Men stelde u voor opnieuw op de basis te blijven tijdens uw verlofperiodes. Ditmaal weigerde u dit echter en besloot u in plaats van thuis bij een tante te verblijven in Bagdad. Tijdens uw tweede verlofperiode die volgde op de bedreiging besloot u niet meer terug te keren naar de basis en Irak te ontvluchten.

U reisde omstreeks begin september 2013 op legale wijze per bus van Irak naar Turkije, van waar u op illegale wijze via Tunesië met het vliegtuig naar België kwam. Op 14 september 2013 werd u op de luchthaven van Zaventem door de Belgische luchthavenpolitie aangehouden, omdat u geen geldige identiteitsdocumenten op zak had. U vroeg diezelfde dag asiel aan en werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole.

Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u zowel de terroristische groeperingen die u omwille van uw vroegere werk viseren, alsook de Iraakse autoriteiten omdat u zonder haar toestemming het land verlaten heeft. Gezien uw hogere rang als officier vreest u dan ook een levenslange celstraf.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van uw nationaliteitsbewijs; certificaat opleiding Special Operations (01/07/2009); toestemming om wapen te mogen dragen op straat (04/02/2010); diploma van opleiding ondervragingstechnieken (25/10/2010 – 08/01/2011); Statement of Service as Interrogator (17/10/2010); Recommendation for entry to the United States of America (07/12/2010); Letter of recommendation van de US Army Iraqi Interrogation School (22/12/2010); Letter of recommendation op Victory Base Complex (14/11/2011); Statement of Service in kader van Recommendation for citizenship in the USA (07/01/2011); Recommendation for approval of VISA application (09/01/2011); zeven kopies van foto's tijdens uw werk en opleiding; een kopie van het telegram aan uw dienst van de Speciale Operaties (15/07/2013); zes originele werkbades.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verleden bij de Istikhbarat van de ISOF geloofwaardig wordt geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staat deze loopbaan met de nodige stukken. Rekening houdend met uw profiel en met uw verklaringen betreffende uw concrete asielmotieven dient te worden besloten dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asieldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis

van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt".

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25 § 3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders –, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Welnu, uit diverse rapporten blijkt dat de huidige Iraakse overheid zich schuldig maakt aan grove mensenrechtenschendingen, niet in het minst ten aanzien van personen die in detentie worden geplaatst of die van terrorisme worden beschuldigd. De UNHCR Eligibility Guidelines van 31 mei 2012 stellen dan ook dat leden van de Iraqi Security Forces betrokken kunnen zijn bij diverse activiteiten die tot toepassing van het 1F-artikel kunnen leiden (zie Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, d.d. 31/05/2012, p. 58).

Uit diverse rapporten van Amnesty International, UNAMI, UNHCR,... blijkt bovendien dat de situatie in diverse Iraakse detentiecomplexen bijzonder problematisch is en dat mishandeling en foltering van gevangenen courante praktijken zijn. Binnen de detentie- en ondervragingscentra zou er volgens diezelfde rapporten een 'cultuur van straffeloosheid' heersen. Nog volgens Amnesty International vinden foltering en mishandeling meestal plaats na de arrestatie, wanneer arrestanten zonder contact met de buitenwereld en zonder toegang tot rechtsbijstand worden vastgehouden in politiestations en detentiecentra van het ministerie van binnenlandse zaken of het ministerie van defensie. Hoewel onderzoeken volgens de Iraakse wetgeving in handen van onderzoeksrechters dienen te zijn, worden ondervragingen in de praktijk voornamelijk uitgevoerd door de politie of inlichtingenofficiërs van verschillende veiligheidsinstanties, waaronder het Directorate of Counter-Terrorism en de Counter-Terrorism Unit, hetgeen uitnodigt tot het begaan van mishandelingen. Marteling wordt vaak toegepast ten einde tot bekentenissen te doen overgaan (zie Landeninformatie, 'New Order, Same Abuses – Unlawful Detentions and Torture in Iraq', p. 32 and 33). Mishandeling van gevangenen wordt omschreven als 'commonplace' en komt vnl. voor tijdens de arrestatie, 'pre-trial detention' en na de veroordeling (UNAMI Human Rights Office, 'Report on Human Rights in Iraq: 2011'). Ook het rapport 'Iraq: Decade of abuses' van Amnesty International van maart 2013 spreekt van de 'endemische aard' van de folteringen en mishandelingen tijdens ondervragingen binnen de Iraakse diensten en van het gebrek aan maatregelen hiertegen vanwege de Amerikaanse en Iraakse hogere overheden. Sprekende over mishandelingen stelt Amnesty International verder: "Those particularly at risk are detainees who are held incommunicado for interrogation, particularly when the detention facilities in which they are kept are ones controlled by either the Ministry of Interior or the Ministry of Defence" en heeft ze het over "a systemic problem of torture and other ill-treatment of detainees by the security forces, who are allowed to operate with impunity". Tijdens ondervragingen in detentiecentra onder controle van het ministerie van binnenlandse zaken of defensie worden verdachten vaak voor een zekere periode 'incommunicado' gehouden. Bekentenissen worden vaak afgedwongen door middel van foltering: 'Torture is rife and committed with impunity by government security forces, particular against detainees arrested under anti-terrorism while they are held incommunicado for interrogation', zo citeert al-Jazeera (19 maart 2013) het Amnesty International rapport 'Iraq: still paying a high price after a decade of abuses'. Uit dit alles blijkt dat bij uitstek in diensten als de uwe en in omstandigheden zoals door u omschreven foltering op systematische schaal wordt toegepast tijdens ondervragingen.

Verder dient in dit verband gewezen te worden op het specifieke karakter van de Iraqi Special Operations Forces, die immers werden opgericht als afzonderlijke organisatie die niet onder controle van het parlement of van de diverse ministeries valt en als zodanig rechtstreeks afhangt van de eerste minister, de heer Maliki. Dit heeft ondermeer tot gevolg gehad dat er een totaal gebrek aan

controle bestaat om allerlei vormen van misbruik te verhinderen en tot de beschuldiging dat deze militie een steeds sektarischer karakter krijgt (zie o.a. Toby Dodge, 'State and society in Iraq ten years after regime change: the rise of a new authoritarianism', Robert Tolast, 'Maliki's private army' en Shane Bauer, 'Iraq's new death squad').

Dat er in de ondervragingseenheid van het detentiecentrum van de 'Istikhbarat' van de ISOF op de luchthaven van Bagdad niet gefolterd werd, zoals u stelt, is gezien de veelheid aan rapporten over mishandelingen in dergelijke instanties dan ook bijzonder weinig geloofwaardig. Er moet dan ook besloten worden dat er zeer ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, als één van de zes leden van deze ondervragingseenheid van de ISOF, zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen in de context van de ondervragingen in het door u beschreven detentiecentrum van de Special Operations Forces.

Wat uw persoonlijke betrokkenheid hierbij betreft, merkt het Commissariaat-generaal verder op dat u bij herhaling tijdens de gehoren benadrukt dat u nooit feiten heeft gepleegd die als mishandeling of foltering kunnen worden beschouwd. Tijdens het eerste gehoor wordt u gevraagd wat uw functie als ondervrager precies inhield. Al in de eerste zinnen van uw antwoord op deze neutrale vraag vermeldt u spontaan dat u niet mishandelde: "De mensen die gearresteerd werden, moesten ook ondervraagd worden, in een kamer met ruimte zo groot als hier en met camera's daarbinnen. Het was streng verboden om hen te slaan of hem maar aan te raken, in de gevangenissen" (CGVS 1, p.7). Ook verder tijdens de gehoren laat u herhaaldelijk uitschijnen dat de ondervragingen die u leidde steeds volledig volgens de regels van de wet verliepen. U stelt zelfs dat het wel eens gebeurde dat een ondervrager gesanctioneerd werd omdat hij een gevangene had uitgescholden (CGVS 2, p.13). Dat u dit zelf herhaaldelijk opwerpt en vaak verwijst naar het respect voor de mensenrechten roept de nodige vraagtekens op, temeer daar van mishandelingen binnen dergelijke centra volgens u überhaupt nooit sprake is geweest (zie verder). U haalt aan dat er tal van controlemechanismen bestonden die er voor zorgden dat foltering tijdens ondervragingen geen kans kreeg. Deze mechanismen blijken evenwel weinig waterdicht of geloofwaardig. U beweert dat alle ruimtes in het ondervragingsgebouw, inclusief de ondervragingslokalen, onder constante video-bewaking stonden van de Amerikanen. Bovendien onderging de ondervraagde zowel onmiddellijk voor als na het verhoor een medische controle (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 9, 13 en 21), allemaal maatregelen om folteringen tijdens de ondervragingen volledig uit te sluiten. Dit toezicht door een interne medewerker van het tijdelijke ondervragingscentrum betreft echter het enige toezicht, aangezien externe personen geen enkele toegang hadden tot deze faciliteiten (CGVS 2, p. 9). Dit betekent onder andere dat de arrestanten op geen enkel moment tijdens de procedure aanspraak konden maken op een advocaat, volgens u omdat dit zo niet gaat in Irak (CGVS 2, p. 22-23). De maatregelen die u aanhaalt om te tonen dat er niet kon gefolterd worden tijdens uw ondervragingen, zijn dan ook weinig overtuigend.

Uw verklaringen betreffende de afwezigheid van enige vorm van mishandeling tijdens de ondervragingen in dit detentiecomplex van de inlichtingendienst van de Special Operations Forces staan bovendien in schril contrast met de aanwezige informatie, die immers spreekt over een vrijwel systematisch patroon van foltering tijdens de ondervraging van terrorismeverdachten, vooral in detentiecentra zoal door u beschreven. Ook wordt het volledige gebrek aan controle op dergelijke diensten aan de kaak gesteld alsook een volledig gebrek aan verantwoording voor de begane misdrijven, waardoor een cultuur van straffeloosheid is ontstaan.

Wat uw ontkennen van het plaatsvinden van mishandelingen in het detentiecentrum waarin u werkte nog ongeloofwaardiger maakt, is het feit dat u tevens voorhoudt onwetend te zijn over de mensenrechtenschendingen die de laatste jaren begaan zijn in de Iraakse ondervragings- en detentiecomplexen. Gevraagd of u weet heeft van mensenrechtenschendingen tijdens detentie of tijdens verhoren in het huidige Irak, zegt u dat dit effectief voorkwam en verwijst u naar de gebeurtenissen in Abu Ghraib (2004). Hierop gevraagd of er bij uw weten nog andere dergelijke gevallen zijn voorgekomen, antwoordt u resoluut ontkennend (CGVS 2, p.26-27). Dit is hoogst opmerkelijk. Dat u ook wat dit betreft beweert dat er in het geheel geen sprake is van mensenrechtenschendingen tijdens ondervragingen of tijdens detentieperiodes terwijl de laatste jaren enkele sterk gemediatiseerde gevallen aan het licht zijn gekomen (bv. de folteringen in het detentiecentrum op de Muthanna-luchthaven in 2010), doet vermoeden dat u er zeer bewust voor gekozen heeft om over deze aspecten geen enkele duidelijkheid te verschaffen.

Bovendien en niet in het minst zijn ook uw verklaringen over de ondervragingstechnieken die u dan wel zou hebben toegepast bijzonder vaag en algemeen. U stelt dat u aanvankelijk op een nogal 'primitieve manier' uw ondervragingen leidde (CGVS 2 p.9), al zegt u er meteen bij die methode niet te kunnen uitleggen (CGVS 2, p.10). Later zou u een opleiding ondervragingstechnieken door de

Amerikanen in Camp Cropper (dat overigens zelf herhaaldelijk in verband gebracht is met foltering en mishandeling van gedetineerden) hebben kunnen volgen. Hier zou u verschillende ondervragingstechnieken hebben geleerd, al voegt u er wederom onmiddellijk aan toe: "maar ik ben ze wel wat vergeten" (CGVS 2, p.8). Het is nogal lang geleden, zo zegt u, waardoor u zich deze technieken niet meer herinnert (CGVS 2, p.9). Nogmaals gevraagd welke ondervragingstechnieken u dan allemaal hanteerde, slaagt u er wederom niet in om te antwoorden maar slaagt u er wel in om te vermelden dat het zelfs verboden was om mensen te slaan (CGVS 2, p.9). U geeft verder in dit verband nog enkele voorbeelden van vragen die u stelde aan de terrorismeverdachten ("Ben je lid van al-Qaeda?", "Bent u gehuwd?", "Bloedgroep?", "Beroepservaring?", "Tot welke organisatie behoort je?", "Ben je ooit betrokken geweest bij terroristische aanslagen?" - CGVS 2, p.22-23), doch ook dit geeft weinig blijk van de doorgedreven ondervragingstechnieken die u ondanks een twee maanden durende opleiding in Camp Cropper bezigt. Dat u er op geen enkele manier in slaagt om de door u gebruikte ondervragingstechnieken of -wijze uit de doeken te doen, is in het licht van de bestaande rapportering die spreekt over een veelvuldig gebruik van foltering en andere vormen van mishandeling tijdens de ondervragingen, een zeer belangrijke vaststelling.

Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, moet dan ook worden geconcludeerd dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat u bewust hebt deelgenomen aan, of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw bevoegdheden, verantwoordelijkheden en rang als ondervrager binnen een detentiecentrum van de Special Operations Forces kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van Iraakse burgers. Dat u blijft volhouden dat u nooit gefolterd heeft, is in het licht van zowel uw ongeloofwaardige verklaringen als de voorhanden informatie niet aannemelijk.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen, identiteit, afkomst en professionele activiteiten maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat het niet aangewezen is dat u rechtstreeks of onrechtstreeks via een derde land zou worden teruggeleid naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op een schending van de artikelen 48/3, 55/4 (a), 57/6, eerste lid, 5° en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook op een schending van artikel 6 EVRM.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar artikel 4 (1) van de Kwalificatierichtlijn en voert aan dat niettegenstaande de bewijslast bij het CGVS ligt, het CGVS geen enkel nuttig onderzoek of bewijs leverde. Het CGVS behoort immers niet alleen de element à charge te onderzoeken maar ook à décharge. Het CGVS verwijst enkel naar algemene rapporten met betrekking tot de Iraakse veiligheidsdiensten, dewelke weinig objectief zijn daar zij alleen de misbruiken belichten en niet wat er juist verloopt.

Verzoeker verwijst naar de door hem bijgevoegde krantenartikelen over Victory Camp en stelt dat uit geen enkele van deze rapporten volgt dat er misdaden tegen de menselijkheid werden gepleegd in dit kamp. Verzoeker ontkent niet dat er geen misbruiken waren binnen de Iraakse veiligheidsdiensten. Hij stelt alleen dat hij onafdoende op de hoogte is van wat er zich afspeelde in andere centra en dat er geen geweld plaats vond in zijn centrum. Indien het CGVS er niet in slaagt om concreet aan te tonen dat het detentiecentrum betrokken was bij dergelijke praktijken hoe kan dan verwacht worden dat hij van alle bestaande centra kan weten. Victory camp was de hoofdzetel van het Amerikaanse leger en er zetelde een rechter. Verhoren werden uitgevoerd onder toezicht en volgens de regels van de conventie van Genève. Alle verhoren werden audiovisueel opgenomen ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de gedetineerden omdat het Iraakse recht op dat ogenblik niet voorzag in de bijstand van een advocaat.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen enkel onderzoek te hebben gevoerd naar zijn individuele verantwoordelijkheid. Deze blijkt uit geen enkel van de bijgebrachte rapporten die alleen maar misbruiken schetsen en niet wat er juist loopt. Verzoeker herhaalt dat de onderliggende bewijzen van deze rapporten niet kunnen geverifieerd worden. De gesignaleerde misbruiken in de rapporten zijn irrelevant omdat in de rapporten niet wordt verwezen naar verzoeker. De voorgelegde rapporten door het CGVS spreken bijna uitsluitend over de detentiecentra in de greenzone. Verzoeker werkte evenwel niet in de greenzone en had er dan ook geen toegang toe maar wel in het detentiecentrum Victory camp dat slechts eenmaal genoemd wordt in het administratief dossier zonder dat het gelinked is aan misdrijven tegen de menselijkheid en enkel in een krantenartikel vermeld staat, hetwelk geen enkele bewijswaarde heeft naar verzoekers individuele betrokkenheid tot, omdat hij niet vernoemd wordt. Verzoeker is gechoqueerd over de manier waarop hij door het CGVS geïdemponeerd wordt dat er zomaar vanuit gaat dat hij zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid zonder enig bewijs bij te brengen en dit louter en alleen omdat hij lid was van de Spécial Opérations Forces. Verzoeker legt een nieuwe aanbevelingsbrief voor. Verzoeker verwijt het CGVS geen enkel element bij te brengen dat zou kunnen aantonen dat hij zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid. Het CGVS baseert zich immers op veronderstellingen en interpretaties van wat mogelijk had kunnen zijn. Het is niet de taak van het CGVS om waarheden te creëren maar wel om bestaande feiten objectief te kunnen bewijzen.

Verzoeker werpt op dat hij slechts een lagere officier zonder beslissingsmacht is waarvan niet kan gezegd worden dat hij bewust deelnam of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker wijst erop dat hij werkt voor het Ministerie van Defensie en dat de ISOF ressorteert onder de Council of Minister en niet rechtstreeks onder de eerste minister Maliki. Het CGVS vergist zich in de feiten en bewijst niet dat de Raad van Ministers geen of onafdoende controle uitoefent over de ISOF. Het volgt duidelijk uit verzoekers badge dat ISOF gecontroleerd wordt door de Raad van Ministers. Het CGVS vergeet daarenboven ook dat Irak een oorlogsgebied was en dat verzoeker als lagere officier geen invloed kon uitoefenen op de machtsstructuur binnen de Iraakse overheid.

In zijn tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook op een schending van artikel 6 EVRM.

Verzoeker werpt op dat artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing zijn omdat hij door Irak te ontvluchten omwille van het feit dat hij daar geïdemponeerd werd door groeperingen die banden hebben met Iran en hij bij terugkeer naar Irak opnieuw het risico loopt te worden geïdemponeerd en met het leven zal worden bedreigd. Volgens verzoeker is ook artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing omdat hij door Irak te ontvluchten een algemene toenemende geweldsituatie ontvlucht in een oorlogsgebied. Verweerder moet de algemene veiligheidssituatie in de regio van verzoeker nagaan. Verzoeker brengt een stuk aan waaruit blijkt dat de situatie in de laatste zes maanden van 2013 sterk verergerd is. Verzoeker verzoekt dat de Raad tijdens haar beraad eigen informatiebronnen zou benutten.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève toe te kennen. In ondergeschikte orde, de beslissing van het CGVS te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar het CGVS voor een nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde, verzoeker het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift toe (i) een identiteitsdocument, (ii) *Centre for Strategic & International Studies Report: Violence in Iraq Mid 2013: the Growing Risk of Serious Civil Conflict*, (iii) antwoord parlementaire vraag, (iv) hiërarchie Amerikaans leger, (v) krantenknipsels over Camp Victory, (vi) arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 139 291, (vii) brief van Jonathan Love, (viii) aanbevelingsbrief Amerikaans leger, (ix) werkbades.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Het uitzonderlijke karakter inzake de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève suggereert dat 'insluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

De Raad stelt vast dat door verweerder in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging aanvaard werd die als volgt werd gemotiveerd: *"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verleden bij de Istikhbarat van de ISOF geloofwaardig wordt geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staft deze loopbaan met de nodige stukken. Rekening houdend met uw profiel en met uw verklaringen betreffende uw concrete asielmotieven dient te worden besloten dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt."*

De Raad stelt evenwel vast dat zo er enerzijds meerdere rapporten aan het administratief dossier werden toegevoegd die in hoofdzaak de schendingen van de mensenrechten in de detentiecentra in Irak behandelen en door de commissaris-generaal gehanteerd werden om verzoeker van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten, anderzijds niet kan worden ingezien noch worden nagegaan welke elementen tot de hoger aangehaalde motivering hebben geleid om verzoeker 'in te sluiten'. Meer bepaald is er in het administratief dossier geen informatie terug te vinden over het feit of verzoeker al dan niet de mogelijkheid heeft om bescherming van zijn nationale overheden in te roepen tegen de doodsb bedreigingen die hij in hoofde van zijn functie in het leger kreeg. Dienvolgens is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of verzoeker de mogelijkheid tot bescherming heeft zoals omschreven in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Noch is er enige informatie aanwezig in het dossier die het mogelijk maken verzoekers desertie uit het Iraaks leger te beoordelen.

Voorts kan worden vastgesteld dat de feiten zoals beschreven in de bestreden beslissing betrekking hebben op de situatie van de detentiecentra in het algemeen in Irak. De bestreden beslissing haalt immers tal van rapporten (waaronder Amnesty International, UNAMI, UNHCR) aan waaruit moet blijken dat *"(...) de situatie in diverse Iraakse detentiecomplexen bijzonder problematisch is en dat mishandeling en foltering van gevangenen courante praktijken zijn. Binnen de detentie- en ondervragingscentra zou er volgens diezelfde rapporten binnen een 'cultuur van straffeloosheid' heersen."*

Bovendien handelen de rapporten van het Commissariaat-generaal bijna uitsluitend over de detentiecentra in de greenzone. Verzoeker merkt dienaangaande in zijn verzoekschrift op dat hij evenwel niet in de greenzone werkte maar wel in het detentiecentrum Victory camp dat slechts eenmaal genoemd wordt in het administratief dossier zonder dat het gelinkt is aan misdrijven tegen de menselijkheid en enkel in een krantenartikel vermeld staat. Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten over het Victory Camp blijkt op het eerste gezicht al evenmin dat er misdaden tegen de menselijkheid werden gepleegd. Dit klemmt des te meer nu door verzoeker een brief d.d. 8 november 2013 werd neergelegd die is opgesteld door een sergeant in functie van het Amerikaanse leger. In deze brief wordt uitvoerig ingegaan op de functie en

verantwoordelijkheden van verzoeker binnen het voormelde detentiecentrum en de wijze waarop ondervragingen in dit centrum verliepen mits inachtneming van een aantal strenge regels ingesteld na de veelvuldige mensenrechtenschendingen die plaatsvonden in Abu Ghraib in 2004. Bovendien zou Amnesty International het centrum hebben bezocht in mei 2010 en geen schendingen hebben kunnen vaststellen doch eerder integendeel, zich lovend zou hebben uitgesproken.

De Raad stelt vast dat de aangehaalde uitsluitingsclausule een uitzonderingsbepaling met bijzonder zware gevolgen is zodat deze bijgevolg, inzonderheid wat betreft de vaststelling en de kwalificatie van de feiten, met de grootste omzichtigheid en op restrictieve wijze dient te worden toegepast. Zij kan er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484). De uitsluitingsbepaling van artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 dient derhalve strikt geïnterpreteerd te worden en kan niet worden toegepast louter op basis van informatie over de algemene toestand in de detentiecentra in Irak op het ogenblik van de uitoefening van verzoekers functies aldaar zonder dat er specifiek wordt ingegaan op de concrete omstandigheden en de specifieke situatie van het detentiecentrum Victory Camp waar verzoeker was tewerkgesteld.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER